

at man senere havde faaet Betænklichkeiten, thi det er i alt Fald vist, at den Frist, der var sat for den ene Bygnings Vedkommende, er ikke paa langt nær overholdt, og jeg antager heller ikke, den vil blive det for den andens Vedkommende. Nu føler jeg mig forvisset om, at Staten med Hensyn til Fristen vil forlange samme Betingelser og forlange dem overholdte med samme Strenghed, men jeg kunde tænke mig, at det kunde have sine Vanskeligheder for Staten at faa Dagbøden indkasseret. Jeg tænker herved paa dette Forhold, at der vel nok i Overenskomsten findes et Forbehold overfor Strejker, og nu er det jo en kendt Sag, at vi havde en meget lang Bygningssnedkerstrejke i Sommer. Derfor er det ikke utænkeligt, at der med Henblik paa denne vil blive givet Grunde for, at Fristen er bleven overskreden. Det er en af de Grunde, hvorfor jeg mener, det var i Statens, i det offentlige Interesse, at Egnens Haandværkere havde faaet Arbejdet i Entreprise. I saa Fald vilde nemlig Snedkerstrejken have været uden Indflydelse, og Arbejdet vilde være blevet udført til den fastsatte Tid.

Forstanderen derude er ansat for et halvt Aar siden, og han vil altsaa komme til at gaa mindst et Aar, inden hans egentlige Forstandervirksomhed begynder. Ogsaa derfor mener jeg, det er berettiget at sige, at det havde haft nogen Interesse for Staten at faa Arbejdet udført af lokale Kræfter. Men endelig er der en Grund til. Det forekommer mig ingenlunde at være uden Interesse for en Anstalt, der skal øve en Opdragergerning ude midt i Landbefolkningen, om den paa Forhaand mødes med Uvillie af en Del af Egnens Befolkning. Jeg mener tværtimod, at en saadan Anstalt er i høj Grad interesseret i, at dens Gerning, saavel medens den forberedes som senere, mødes med al mulig Forstaaelse og Sympati. Derfor har jeg følt mig berettiget til at fremdrage disse forskellige Forhold denne Anstalt vedrørende. Jeg forlanger selvfølgelig ingen Forret for den Egnens Haandværkere, hvor en saadan Anstalt skal bygges, jeg forlanger kun Ligestilling og Ligeret. Jeg forlanger kun, at de stedlige Firmaer stilles lige med Firmaer andetsteds i Landet og faa Lejlighed til at gøre deres Tilbud. Ere disse saa for høje, stiller jeg ikke Krav om, at de skulle foretrækkes. Derfor skulle mine Bemærkninger resultere i at rette en Opfordring til Finansudvalget om fremtidig i saa stort

Omfang som muligt at lade saadanne Byggeforetagender udføre efter offentligt Udbud.

Jeg skal endnu denne Sag vedrørende gøre en Bemærkning. Fra forskellig Side her i Salen er Firmaet Oscar Køhler og dets økonomiske Vanskeligheder blevne omtalte. Jeg kender dem ikke og skal ikke komme ind paa en Omtale af dem, men jeg finder mig dog foranlediget til at udtale et Haab om, at de Mænd og de Firmaer i den paagældende Egn, der i god Tro og i Tillid til, at Staten stod bagved det hele Byggeforetagende, have ret betydelige Beløb til gode for leverede Varer, ikke ville blive ramte ved disse forskellige omtalte Vanskeligheder. Jeg føler mig forvisset om, at der fra Justitsministeriets Side vil blive truffet saadanne Foranstaltninger, at det ikke skal have Ulemper for den Egnens Haandværkere, som bleve noget forbigaaede og skuffede ved dette Arbejdes Udbud.

Til Slutning skal jeg rette en Henstilling til den højtærede Indenrigsminister angaaende et Forsikringspørgsmaal. Det vil være Tinget bekendt, at vi gentagne Gange her i Salen have beskæftiget os med Livsforsikring. Det er mig derimod ikke bekendt, at vi have beskæftiget os med Ulykkesforsikring, for saa vidt angaar de private Selskaber, der drive saadan Virksomhed. Nu er det jo saadan, at ogsaa disse have nogen Betydning og øve en ret betydelig Virksomhed i Befolkningen. Jeg skal ikke sige noget om, hvorvidt der for flere af disse Selskabers Vedkommende kunde være Grund til Paatale, men jeg ved i alt Fald, at hos et, der hedder „Værnet“, som har en Del forsikrede i min Egn, har det meget store Vanskeligheder, for ikke at sige, at det er ret umuligt for de forsikrede at opnaa de Goder, de betale for. Nu vil man maaske sige, at de kunne jo unnlade at lade sig forsikre i et saadant Selskab. Det er meget rigtigt, men naar man erindrer den Virksomhed, der ud over Landet øves af entreprenante Agenter, saa er et saadant Raad mere velment, end det er i Stand til at føre til noget Resultat. Jeg vil derfor ikke anse det for urimeligt at henstille til den højtærede Indenrigsminister at tage dette Forhold under Overvejelse, om det ikke var muligt, at der ved Lovgivningsmagten kunde træffes en eller anden Bestemmelse, der sikrede de forsikredes Interesser. Det gælder i alt Fald for manges Vedkommende i dette Selskab, at det er de mindre bemidlede, som ram-